

כניסת שבת:
ירושלים: 18:45
ת"א: 19:00
חיפה: 19:02
באר-שבע: 18:53

יציאת שבת:
ירושלים: 20:01
ת"א: 20:03
חיפה: 20:02
באר-שבע: 20:04

יריית פתיחה / אבישי פרי

אפילו 'שר הפייסבוק' (רמז: שר האוצר) יודה, כי כלי התקשורת החברתי הפך למוקד בילוי מפוקפק בעליל, העושק את שפיותם של החיים לטובת אובססיה לכתיבת סטאטוס של "מה אתה חושב" עלוב ורדוד.

כך כותבת הגב' תרזה פרנקל, מורה דתית-לאומית מירושלים, במאמר כנה ונועז שהיא מפרסמת השבוע:

"רק לעיתים רחוקות אני תופסת תלמידה בכיתה קוראת ספר בזמן השיעור. זו לצערי "עברה" של הדור הקודם. אבל אין יום בו אני לא מחרימה מתלמידותיי בממוצע עשרה טלפונים חכמים ויותר. למרות המחאה, בליבן הן יודעות שעשיתי להן טובה - כמו להרחיק את עוגת הקרם ממי שרוצה לרזות - הרחקתי אותן מההתמכרות שלהן. ואני שואלת - האם עדיין ניתן לעזור להם ולנו להיגמל ולצאת לעצמאות? האם נוכל כולנו לשוב להשתמש בטלפון ככלי עזר ולא כעבודה זרה? כי מי יודע, אולי בהמשך הם עוד יבקשו מאתנו אפילו לשוב ולקנות להם ספרים..."

היום, כולם מבינים, (לפחות אם רוצים להבין) כי הדת והרוח, אלו מצרכים אלמנטאריים לשמירת השפיות. כדי שהעיניים לא יהיו נטועות עמוק עמוק באיפון והאנדרואיד.

1. מכתב לישר הפייסבוק'

אם-בְּחַקְתִּי, תִּלְכּוּ וכו', וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבֻלָּה, נַעֲץ הַשָּׁדָה יִתֵּן פְּרִיָו (כו, ג-ד).

לא "גן עדן" רוחני בערפלי טוהר מבטיחה היא התורה למקיים מצוותיה והצועד באורחותיה. לא הבטחות "מטאוריות", ואף לא שכר אלוקי. מה כן? פשוט מאוד: גשם, לחם ופירות. זה הכל? מה מסר יש בדבר?

מסר מאלף השמיעה כאן התורה: יהיו שיחשבו, כי הדת הינה "מרכול של דתיים", אשר יש כאלו שמה לעשות, לא יחפצו ללכת בתלם הזה. לא 'מחוברים' להווייה הזו. אך זו שגיאה פטאלית: התורה היא לפני הכל דרך חיים. היא מסלול לקיום חיים שפויים ונורמטיביים. בעלי קיום אדומים מתקבלים על הדעת.

בעידן של מתירנות מטורפת וחוצת-גבולות, הרעיון הזה די נהיר: מי שהחשקים הם מרכז עולמו, יכול למצוא עצמו מהר מאוד בתהום, או מצטרף למצעד הנחקרים השנתי של הפרקליטות והמשטרה.

וכדי לחדד את הנושא מעט יותר, ניקח לדוגמא את הכלי של מארק צוקרברג, הלא הוא הפייסבוק: צאו וראו איך הוא חיבל באורח חיינו, והפך אותם למרורים כלענה.

השבוע בגליון:

4

מבדק יום ליום' חושף: מי ביוב בקברי חלקת 'צור' שבהר הזיתים!

מזכירתו של ראה"מ שהפכה למזכירת הנביא שמואל!

3

תופעה: פובליציסטים הפוכים ל'פוסקי הלכה'

כאבי שיניים עזים בשבת; מה עושים?

4

ובגליון חג השבועות:

בני ישיבה בשיחה גלוית-לב על "השוויון בנטל"

מילון ערכים של עולם הישיבות החרדי ראיון נדיר, ועוד ועוד..

גיליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי - זה חווייה!

עורך ראשי: הסופר אבישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

כיום, ניתן לראות בעיניים צלולות, כי תרבות החומר היא כה עכורה וכה מתירנית, עד אשר לא ניתן לחיות איתה בשלום לזמן ארוך. היא מחרחרת את הנפש והאישיות של האדם.

כדאי שנזכור: קיים אדומים שחרטו בני-אנוש, חומרניים, יכולים לעיתים להביא בני אדם לשאול מוסרי. רק קווים אדומים שנחרטו על ידי גורם א-אנושי יחזיקו מים לשעה ולדורות.

ללמדך, יהודי יקר, באה התורה: פער עיניים והבט על הכאוס הישראלי. תבין היטב, כי אם רצית מצרכים בסיסים וחיוניים - חים אידיאליים, נעדרי סמים ברחובות, חבק את התורה. כי היא לא שייכת רק לשחורים.

2. נשות הכותל ואלוקים בשואה

כמו בצפי מדוקדק עד לעייפה, חוזה פרשתנו, פרשת בחוקותי, את האסונות העשויים להתרחש בהעדר קיום צווי התורה, ואופיים מזכיר, כמעט במדויק, את המתרחש בשואה הבלתי-נתפסת שחוותה אדמת אירופה.

וכאן, באורח ספונטני מזדקרת לה השאלה החילונית: היכן היה האלוקים בשואה? והכל משיבים ועונים: היה גם היה האלוקים בשואה, והנה ההוכחות: החזונות האלוקיים המבעיתיים והמבחילים התממשו להן ממש במדויק... אכן, עצם העיסוק בשאלה, מעורר תהייה על זווית אחרת - עצם העלאתה, שכנראה נובעת מיוהרה וגסות ישראלית רווחת, שכן, ממתי דרכי האלוקים נהירות לנו - בני האנוש ואנשי הפייסבוק? האם אנו, קרוצי חומר, בכלל יכולים להעפיל לפסגות הבנה אלוקיות?!

אחד מהמאפיינים המכוערים של הישראלים היא המחשבה כי בה-כ-ל אנו מבינים; אין רז הנעלם מעימנו הישראלים; בד בבד אנו 'ביטחוניסטים' כבדים 'כלכליסטים' כבדים, ומה לא. למה? כובע.

קחו דוגמא אקטואלית: בטורו השבועי ב'דיעות', קובע השבוע ראש מערך ההסברה הלאומי לשעבר, יועז הנדל, כי אין שום בעיה הלכתית לנשים לעטות טלית על עצמן ולפיכך המהומה בכותל עם החרדים היא מהומה-לא מהומה.

לא להאמין איזה דור מפואר: דור של תלמידי חכמים קם לנו היום - דור תלמידי החכמים הפובליציסטים. כל פובליציסט משרבט טור, הופך למבין דגול בהלכה. ולך תעז לחלוק עליו..

מרתק להיווכח שיש לנו 'פוסק הלכה' חדש בדמות הפובליציסט הבכיר. אולי כדאי להחכים אותו כי קביעתו כלל לא נחרצת: שמא עיין ברש"י (ראש השנה לג, א) הקובע כי נשים המקיימות מצוות שהן פטורות מהן כציצית, ממרות בכך את איסור 'בל תוסיף'. לבטח מכיר כבודו גם את הסוגיה התלמודית (פסחים נא, א) העוסקת באיסור 'והרה' - באדם שפטור מהמצווה ומתעקש לקיימה למרות זאת. אין בכלל ספק גם, ששינן האיש את דברי תלמוד הירושלמי (הובאו בפירוש ה'תוספות' גיטין ו, ב) כי "הפטור מדבר ועושהו - נקרא הדיוט!".

יועז, אתה סך-הכל פובליציסט - אתה לא 'פוסק הלכה'!

בגדר נדר (3)

רעיון מופלא עלה בהגיגי השבוע.

הרא"ש - אחד מן הפרשנים הראשונים - נוקט (נדרים ב, א) כי גדר איסור נדר הוא כמו הקדש (אדם המקדיש דבר למקדש), והיינו -

ויש להבין זאת, הלא בעצם האדם רק מחיל עצמו נדר והגבלה מהנאת חפץ, וכלל לא פעל כאן חלות של "קדושה" ממשית בחפץ כל שהוא.

הרי שונה אפוא הדבר מנזיר, בו האיש "קדוש יהיה", כלשון התורה, שכורת ברית עם הקודש והפרישה, אולם כאן, בנדר, הוא סך-הכל אוסר עצמו פעולה טכנית כזו או אחרת, ומה כלזה שייך ל"הקדש"?

ברם, בלשון הגמרא אנו חוזים מפורשות כי איסור נדר כרוך בעניין ה"הקדש", שכן, כך אמרו לקמן בגמרא (ג, ב) שישנו איסור תורה של "בל יחל" בנדר. (פירוש: שלא יחל דברו). ואם מדובר בקבלת עול בלבד, מדוע כשאר האדם ממרה את דבריו, הוא "מחלל" אותם: כלום "קדושה" הייתה בהם טרם לכן?

וכנראה שכן: כי מציאות הנדר היא מציאות שיוצרת "הקדש" של האדם על הדבר.

ומכאן, אגב, נוכל לשפוך ארו בהבנת דברי הראשונים' (כמעט באורח גורף) כי כל דין נדר מועיל ב'התפסה' (כאשר הוא 'מעתיק' חלות של דבר קדוש על ידי הנדר, גם לאחר), זאת רק כאשר מתפיס הוא האדם 'בדבר הנדור' ולא 'בדבר האסור' ממילא באיסור התורה. ושורש העניין צריך באור.

אכן, במידה ואנו מעמיקים להבין, כי נדר הוא מציאות של "הקדש", הרי שפשוט הוא הדבר, כי רק בדבר הנדור ישנו קדושה, מה שאין בדבר האסור, שהוא סתם אסור ממנו, ולא בשל קדושה חיובית שחלה בחפץ!

שאלה: נער סורר, איך מדברים על ליבו מלב אל לב?

תשובה:

המוטו שלי זה מילה אחת. אני אומר לו, אחרי מסכת ברכות שאני מרעיף עליו: אם תלך בדרך היהדות, עתיד נצור לך. ואילו לא - אתה תהיה מסכן גדול. המרמור והנקיפות-מצפון שיבעבעו בך על העבירות יאכלו אותך.

אני מכיר עשרות כאלו שסובלים גשמית בעולם סבל איום ונורא. אנשים שמרו בדרך, מידיעה, אין להם חיים טובים. פשוט כך.

צריך גם להוסיף את העניין הבא: הלא ידוע לנו מחז"ל כי "אדם פרא יולד". מי שרוצה בעל פרא בבית, כדאי לו שיוותר על שעת לימוד קבועה יומית. בלי תורה שיש בה כח סגולי לעדן את הנפש של האדם, אדם שוב חי במסלול אכזרי של פרא חסר-מעצורים.

כל בית יהודי שמוקם חייב להיות מושתת על מינימום שיעור תורה יומי. כתיבים תורה בשביל חיים טובים. בית יהודי הוא מאושר רק באמצעות כך.

*הכותב הינו מחנך ומדריך 'נוער נושר' בירושלים כחצי יובל

הכר את הרב

הרבנית: צילה וייס, עליה השלום.

בשהרבנית צילה וייס, עליה השלום, הגיע לקבר שמואל הנביא לפנות עשרות בשנים, היא גילתה קבר שומם, אבל בעיקר מוזנח בצורה בלתי-ראויה. והיא לא יכלה להבליג: מביתה שבשכונת רמות היא הביאה דליי מים וחומרי ניקיון וצחצחה ומירקה את הקבר ומבואותיו. גם למתפללים המעטים שהגיעו לפקוד את הציון שב'גבי שמואל' היא העניקה משקה לרוויה ואוכל לשבעה. אם תרצו, היא המירה את תפקידה הקודם, כמזכירת ראה"מ דאז, שרון, למזכירתו, להבדיל כמובן, של הנביא שמואל.

הגב' וייס הייתה אגדה בקבר שמואל הנביא. היה הוא שקראו לה בתואר 'אשת שמואל הנביא'; כי ממש היה זה 'ביתה השני'. מידי יום הקפיד להשתטח על הציון ולהעתיך שם בתפילה, כאשר היא מסיימת מידי יום את ספר התהילים.

ויש גם אגדות מהימנות המספרות את הסיפור הבא: פעם, טענה הרבנית וייס, כי נגלה אליה שמואל הנביא בחלום, והנה הוא מבקש ממנה כי תבדוק מה מונח מאחורי הפרוכת, אשר מפריע לו. למחרת בבוקר, הגיעה הרבנית וייס למקום ומצאה שקית עם שערות גזוזות - (שכנראה מסבות צער רב לנפטר [מבחינה קבלית]).

"הרבנית וייס הייתה מתמסרת באורח בלתי-נלאה לציון", מספרת ממשרכת דרכה, הרבנית ציפי דלויה, יו"ר ארגון 'חנה' (חיל נשות ה'), המארגנת כיום סעודות רבות במקום. "היא הייתה מוסרת נפשה עבור הציון, ולא פלא שהצדיק התגלה אליה לעיתים בחלום".

הרבנית וייס נפטרה ביום ז' אדר - יום פטירתו של משה רבנו, עליו השלום (כאשר ההקשר הנשמתי בינו לבין שמואל הנביא, ידוע בספרי הנסתר). יהי זכרה הנערץ ברוך.

צוהר לרב בישראל

הגיליון מודפס ב-
"דפוס רביעקיבא"
הדפסת חוברות
וקונטרסים
בהתחייבות למחיר
הזול ביותר!
רבי עקיבא פוי'
ירמיהו ב"ב. טל'
036186186

תרבות - ספרות - דעות

מגזין המלחמה במיסיון! / סקירה

גם בבית הכנסת של כנסת ישראל, בה ביקרתי לא מזמן, ראיתי את מודעות ארגון 'יד לאחים' - להצלה ממיסיון. והיום, הם עומדים להוציא לאור כתב-עת מיוחד בשם "מחפשים" מיועד לאלו שכבר נלכדו ברשת המשיחית.

העיתון הייחודי נפתח בסיפורה של משפחה תמימה, שנקלעה למלתעות המיסיון, ועל היחלצותה מציפורני אנשיהם, על ידי מודעות פשוטה וחיונית מטעם הארגון.

מדור מיוחד בעיתון מגיש תשובות לשאלות שצצות מפי אלו שנחשפו לחומרים מיסיונריים והם תוהים ומבקשים מענה. התשובות מוגשות מפי טובי המרצים של יד לאחים העוסקים יום יום בהצלת יהודים ומוציאים יקר מזולל. העיתון גם מעניק הצעה למרכזים יהודיים פעילים שמציעים אלטרנטיבה יהודית ערכית ומגוון מאמרי הגות ומחשבה.

פעילי 'יד לאחים' המוצבים דרך קבע ליד מוקדי המיסיון על מנת להתריע בכל הכלים הלגיטימיים העומדים לרשותם בפני הבאים בדבר הסכנה הצפויה להם, צוידו בימים אלו בעיתון החדש והם מחלקים אותו לבאים בשערי מוקדי המיסיון. במקביל מפיעים אנשי הארגון את העיתון בדיוור ישיר לקהלי יעד פוטנציאליים לחיכוך והיחשפות לחומרי מיסיונריים, בהתאם לפילוח מדויק שעליו עמלו אנשי המחלקה להצלה ממיסיון בארגון.

מ'יד לאחים' נמסר השבוע כי 'מחפשים' הוא עיתון ראשון בסדרה וכי הגיליונות הבאים ימשיכו להופיע בתדירות קבועה, מתוך מגמה ברורה להאיר את עיני התועים.

יצוין, כי ארגון 'יד לאחים' הוא ארגון ותיק ואקטיביסט, שנוסד על ידי הרב שלום דב ליפשיץ זצ"ל - רב ברמת-גן, וחבר ה'פעילים' החרדיים שנלחמו על צביון המדינה בעידן הקמתה. הרב ליפשיץ נפטר ממחלת הסרטן לפני יותר משנה, אך בנו, הרב ישראל ליפשיץ, ממשיך את דרכו הענפה והמפוארת.

רפואה והלכה

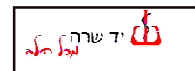
שאלה: שן כואבת לאדם עזות. המותר לרפאה בשבת?

תשובה:

הלכה פסוקה היא (הלכות שבת, סימן שכ"ח), כי "מכת חלל" - היינו מכה שמשפת הפה ולפנים, כולל שיניים, מותר הטיפול במכה בשבת, וזאת, כל עוד שלא ידוע כי הטיפול הזה סובל דיחוי.

ברם, נקטו שם כי כל זאת משמע במכה שסבל ממנה היהודי, אך לא משמע שמדובר גם בכאב בלבד. והרמ"א על-אתר נקט כי מחוש רב, מאפשר עשיית פעולה אסורה באמצעות גוי.

אכן, משתמע בלשון הפרשנים, כי שוב ושוב מדברים הם על "מכה" שהומטה על שן - לא על מחוש בלבד - יהא קשה אשר יהא. וראיתי לרב אליעזר יהודה וולדינגר, זכר צדיק לברכה, מחבר ספר שו"ת 'ציץ אליעזר' שנקט (בעניין דלקת מוך השן) לאור הספר 'משנה ברורה' שבהחלט יש להקל בדבר, כאשר כואב לו הרבה, והוא גם כשאין מכה פיזית במקום.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

מזל"ט

רוב ברכות משוגרות, לידידי הטוב זה עידן, למדן תורה, בעל מידות תרומיות, שחלק איתי שנות חיים ארוכות, מוטי טביב יחי', עם נישואיו אמש (ב'). יהי הבית בנין שלם ונווה לשמחה!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

מבדק 'יום ליום' חושף: "מי ביוב קולחים לקברי חלקת 'צור' בהר הזיתים"

המבדק, שהתפרסם השבוע בביטאון יהדות ספרד, ומגובה כמובן בביקור שטח, מגלה תמונה עגומה ושעורריתית באשר לקברי החלקה, הממוקמת סמוך ונראה לשכונה היהודית 'מעלה הזיתים'. מדובר ביוב של שכן, מוחמד עקיל שמו, שקולח ללב הקברים. מנוע זרימת ביוב יכול היה לפתור את הבעיה, אלא שעקיל מסרב בתוקף להזיל מכיסו 45,000 ₪ - דמי ההוצאה. חשוב לעדכן, לתועלת אי-אלו צאצאים, בשמות מספר אישים הקבורים שם: רבי שמעון לוי - נפטר תש"ה. רבי בכור בנימין רוסו - נפטר תש"ג. הרב יוסף בכר שמואל - נפטר תרצ"ב. רבי סול מזרחי ז"ל, ועוד ועוד. (הקברים נעדרי שם בעקבות פרעות הערבים במלחמת השחרור).

מתגובת "החברה לפיתוח מזרח ירושלים" עולה, כי האישום מוטל לפתחם של אנשי החברה קדישא הספרדית, שאחראים על פיתוח המקום ולא על חזונו ואבטחתו - תפקיד החברה. ולמרבה הצער, יש לציין, עד הרגע הזה, פניות חוזרות ונשנות מטעם העיתון, לא הניבו תוצאות: החברה קדישא מתעצלת בתגובתה ומגלה סימני אטימות. העברנו את הפנייה לגורמים מתאימים כדי שיביאו את הדברים לתודעה הציבורית.

סיפור שבת: זיווג בציון שמואל הנביא

בנהוג בחברה החרדית, נפגשו יעקב ורבקה, בלובי בית מלון ירושלמי. אך המזל ביש: שרה גילתה 'קליק' כלפי יעקב, ויעקב לא בדיוק..

גיסתה רבקה לחוץ, לרמז בדרך כלשהיא, כי הם מתאימים זה לזה, אך לשווא.

רבקה, נערה חרדית צעירה, פגשה ברבנית יפה דלויה תחי', אשת ציון שמואל הנביא, ותינתה את מר-ליבה בפניה.

הגב' דלויה הציעה לה לקיים את הפטנט הישן-נושן שלה: פשוט לחלק מזון וסעודה לעולים לקבר שמואל הנביא שב'נבי סמואל' ולהיוושע.

ויהי כן. אזרה הנערה אומץ, וביום ההילולא, אז רבבות יגיעו למקום, חילקה תחת חסות מפעלה של הגב' דלויה, שלל פירות עסיסיים וכן מיני מזונות פריכים.

ואז, בפלה הישועה: אחד מן העולים לציון, ממש באורח אקראי, היה לא פחות ולא יותר ממיודענו - ה'נפגש' שלה לשעבר.

באורח פלא, הוא ראה את מסיירתה של זו, שבשמש קופחת מוסרת את ליבה למען הבאים, והתפעם: לפתע הוא חש שכן ישנו 'קליק' ביניהם. היא, יש לציון, לא ראתה אותו. לא ידעה למי היא גותבת את ליבה ונפשה - - -

לא חלפו חמישה ימים, ובראש חודש אלול לפני כשנתיים, הם התארסו במזל-טוב!

פגשנו אותה, את הגב' דלויה, השבוע. זהו בוקר לוחט ושמש קופחת על הראש. אבל אשת הציון לא מתמהמהת: היא סוחבת שקי 'שוקן' מרעננים עבור הבאים הרבים למקום. היא רואה את פעולתה כמצווה שאיננה סובלת התבוששות ודחוי - לו אפילו לרגע.

"עשרות סיפורי ישועות מתגלגלים כאן, בציון שמואל הנביא", מספרת בהתרגשות הגב' דלויה. "אפילו ערכנו רשימה ארוכה ומפורטת הכוללת כמו 'בנק' של שמות של אנשים שמצאו בהקדם את אשר נצרכו". והגב' דלויה לא מסוגלת לחתום את הדברים בלי להזכיר את סיפורה של טלי - בת 50 ממודיעין, מעוכבת זיווג, שאחרי עשרות שנים של עיכוב בלתי-גסבל, היא זכתה להתארס בחודש אדר האחרון במזל-טוב, לאחר פעילות חסד של חלוקת מזון לעולי הציון של הנביא שמואל.

"ושמואל בקוראי שמו - קוראים אל ה' והוא יענם!".

"כולנו בני אדם - צריך להפסיק עם הסכסוך"

לרגל 'יום ירושלים' שיחול בשבוע הקרוב, יצא אבישי פרי למוסך וואדי-ג'וז וגילה חרדים היושבים על קפה שחור עם בעלי מוסכים ערבים *** דו-קיום חרדי-ערבי

אין הרבה מקומות כאלו בירושלים. זהו המקום היחיד כנראה שבו יושבים חרדים בניחותא וקוראים "כיף חאלק" לערבי קשיש, המנהל מוסך. ממש כמו בירושלים של לפני מאות בשנים.

יצאנו למוסך וואדי ג'וז - המוסך המיתולוגי של החרדים בירושלים וסביבתה, כדי לשמוע את הקולות - של בעלי המוסכים, וגם של החרדים, שוחרי המקום.

שאהין, בעל המוסך המיתולוגי, דובר עברית שוטפת ורהוטה, מספר לנו על החוויה הזו שהוא רווה ממנה נחת של שלמונים: "אנחנו כאן כבר מ-48. כבר בגיל 12 התחלתי לעבוד כאן לצד אחי, שאהין, מייסד ומקומם המוסך", אומר וואליד האח, המיוזע, שבגדיו עדיין מפוחמים מעבודת הפחחות סביב הרכבים. "גם אם מישהו ירצה, הוא יוכל ללכת לקבר שמעון (הצדיק. א. פ.) שנמצא בסמוך, ואנחנו נדאג להביא את רכבו עד שם".

איך התחושה שיהודים דתיים מגיעים אליך? מה זה עושה לך? "ככה צריך שיהיה", מתערב וואליד הבן של שאהין. "כולנו בני אדם. צריך להפסיק עם הסכסוך. אבו מאזן ובפוליטיקה רוצים שיהיה סכסוך, כדי שיהיה להם יותר כסף, אנחנו לא רוצים את זה. ככה, כמו שיש פה, זה טוב לנו"

יש יהודים שמפחדים שישנם כאלו שיפגעו בהם בדרך, מה עושים עם זה? "אנחנו בטוחים שאף אחד לא ירים עליך יד. אנחנו רוצים שיהיו לכולנו פה טוב".

אנחנו מגיעים לכאן ומאששים זאת בפעם המי-וודע-כמה. אופנועי "איחוד הצלה", גם מתקן את אופנועו כאן, והרשימה עוד ארוכה. התחושה היא, בכביכול, תחושת דו-קיום חרדית-ערבית. אז, לאי-מי משמאלני ישראל שביקש לחוות "שלום" שיגיע לכאן, רק בהשקט ובלא צלצולים שיעיבו על השקט הרגיש והעדין הזה.

שלום, מביתר עילית, הגיע עד כאן עם רכב השברולט שלו, במסגרת טיולי בין הזמנים שהוא עורך עם משפחתו הגדולה בירושלים. "הרגעתי את הילדים שלי טרם שהגענו לכאן, אבל אני בעצמי אינני חושש, זאת משום שסך הכל מדובר באזור המוקף בשכונות יהודיות, אם תיקח לדוגמא, את העיר העתיקה שנמצאת ממש לא-הרחק מכאן", הוא אומר. "הייתי מעדיף שלא לפרנס ערבים אפילו תמורת סכום כבד יותר", מתוודה תושב ביתר עילית, "אבל בסל האופציות של העת הזו של בין הזמנים, זו האופציה הבכירה".

הרב ישראל ע, תושב שכונת בית ישראל בבירה, גם הוא מגיע לכאן, ולא בפעם הראשונה, וגם הוא "מפצח" את שאלת-השאלות של הביטחון במקום. "היהודים לא חלים להגיע לכאן, בשל העובדה כי הערבים באזור לא יהינו לנקוף לעברך אצבע, מדובר הרי בפרנסה שלהם..". כדי להוכיח זאת, הוא גם מוסיף: "כלח לך לשער יפו ותראה אפס-אלימות. למה זה כך? מפני שאלפי תיירים פוקדים את המקום, וזה לא משתלם להם כלכלית לגדוע את מטה לחמם בין-רגע של קפריזה".

"עם זאת, חשוב להתריע שיש להיזהר שלא להותיר את הרכב עם המפתחות, גם במחיר של להיוותר עם הרכב מספר שעות תמימות. יש שם גם סיכון של גניבות. וגם", מוסיף איש-שיחוני, "גם אם אתה ליד הרכב תגיע לעולם עם עוד מכר, כדי שלא תאבד ראש עם הנתונים והמחירים במוסך הרעשני וההומה".

"בדרך כלל, אין מה לפחד", מרגיע אותי הרב י. ת., אברך המגיע לכאן דרך-קבע עם רכבו. "אנוכי, כמו עוד אנשים מגיעים לשאהין. הוא המקצוען בפחחות, והוא גם אחד מהנכבדים של השבטים כאן המושך חוט של שליטה חזקה על גורמים שונים בסביבה, ואוי לו למי שיהיה להרים יד על יהודי שבסביבתו".

"לכן", מדגיש הרב ת., "חשוב תמיד ליצור קשר עם גורמים במוסך, כדי שתמיד הוא יודא שהכל תקין מבחינה ביטחונית. אני אומר זאת מניסיון של זמנים עברו". מחדד האברך.